

Arrest

**nr. 341 474 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 februari 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en tot terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2013 wordt aan verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13*sexies*) gegeven.

1.2. Op 10 september 2013, 16 maart 2014, 29 juni 2014, 19 september 2015 en 12 januari 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 20 januari 2016 en op 3 februari 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt verzoeker een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd.

1.4. Op 3 maart 2016, 29 maart 2016, 18 mei 2016 en 7 juni 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 2 december 2021 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Bij arresten met nrs. 275 457 en 275 458 van 26 juli 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.6. Op 3 oktober 2023 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 14 oktober 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.8. Verzoeker verzoekt op 3 december 2025 om internationale bescherming. Op 15 januari 2026 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 340 477 van 3 februari 2026 weigert de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Op 9 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en tot terugleiding naar/vaststelling van de grens. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op 10 februari 2026 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

Werd op 13.10.2025, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1°- 3°- 5°- 12°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 03.12.2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 15.01.2026 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 26.01.2026 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 03.02.2026. De verwijderingsbeslissing van 13.10.2025 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENDS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds lange tijd in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel Zuid, Brussel West, SPC Brussel op 30.09.2025, 27.09.2025, 20.09.2025, 31.05.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal en heling.

Een administratief verslag dd. 25.05.2025 meldt betrokkene veelvuldig gekend is in de databank ANG:

“Betrokkene is bij onze diensten ANG gekend voor 35 feiten:

- 1x pk antwerpen - turnhout geen misdrijf: altern. maatregel voorlop.hechtenis (2025)
- 4x drugs / bezit (2022, 2023, 2024, 2025)
- 1x geen misdrijf: bevel tot gevangenneming +2 maanden (2024)
- 4x zware diefstal (2021, 2022, 2023)
- 2x wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer (2021, 2023)
- 15x illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging (2020, 2021, 2022, 2023)
- 1x woonstschennis (2023)
- 2x gewone diefstal (2021, 2023)
- 1x andere inbreuken strafwetboek (2022)
- 1x opzettelijke slagen en/of verwondingen (2022)
- 2x weerspannigheid (2021)
- 1x opzettelijke vernielingen (2020)”

Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.10.2023 dat hem betekend werd op 03.10.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaarde eerder een vrouw en kinderen in België te hebben, hij brengt hier echter geen enkel bewijs van aan.

Het administratief dossier van betrokkene bevat ook geen elementen die wijzen op een gezinsleven in België. Wat de verklaringen aangaande zijn partner betreffen, kunnen we vaststellen dat betrokkene niet aantoont dat de relatie die hij is aangegaan van lange duur zou zijn, en dat betrokkene geen enkel bewijs levert van een afgesloten huwelijk of zelfs maar van een gezamenlijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus op geen enkele manier geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Indien betrokkene het gezinsleven met partner toch aannemelijk zou maken, toont hij niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.

Betrokkene heeft bovendien ook nooit een procedure gestart om zijn verblijf te regulariseren in functie van een eventueel partnerschap.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.

Het louter feit dat mevrouw en de kinderen eventueel niet zou kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als zijn eventuele partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen.

Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Bovendien kan het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Tenslotte, wat betreft het belang het effect van zijn verwijdering op zijn eventuele minderjarig kinderen, stellen we vast dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Een verwijdering van betrokkene zal een impact hebben op zijn eventuele minderjarige kinderen. We stellen vast dat betrokkene er niet in slaagt aan te tonen dat er een band werd opgebouwd met eventuele kinderen, en hoe sterk die dan zou zijn.

Wat er ook van zij, de eventuele opgebouwde band kan bij een verwijdering onderhouden worden dankzij moderne communicatiemiddelen. Eventuele ontmoetingen kunnen bovendien ook in Marokko worden gehouden. Een verwijdering van betrokkene sluit in se niet uit dat contacten kunnen worden onderhouden, zelfs indien deze minder frequent zouden zijn en een impact zouden hebben op het kind.

Betrokkene kan bovendien zijn kinderen financieel en op andere wijzen ondersteunen vanuit zijn thuisland.

Het feit dat een verwijdering van betrokkene een impact zal hebben op zijn kinderen werd derhalve meegenomen in deze beslissing: rekening houdend met de frequentie van de contacten, de mogelijkheden tot alternatieve contacten vanuit Marokko, de mogelijkheid om ondersteuning te krijgen van vanuit Marokko, en dit in balans gebracht met het inbreuken tegen de openbare orde die betrokkene blijft plegen, kunnen we besluiten dat een bescherming van de maatschappij tegen het gevaar dat betrokkene vormt, superieur is aan de eventuele geldende privébelangen.

Gezien de bovenstaande elementen, kan niet worden aangevoerd dat op de Staat een positieve verplichting zou rusten om de betrokkene toe te staan op het grondgebied te blijven om hem in staat te stellen zijn recht op een privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Uit het dossier blijkt ook dat betrokkene verklaart zijn vader en familieleden in België te hebben.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige sibilings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 10 februari 2026 aan verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Wat betreft het voorwerp

2.2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2.2. De vordering is eveneens onontvankelijk voor zover verzoeker zich hiermee richt tegen de mededeling dat de verwijderingsbeslissing van 13 oktober 2025 terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Om ontvankelijk te zijn moet het beroep zijn gericht tegen een uitvoerbare beslissing. In de memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat voor het begrip “*beslissing*” of “*bestuurshandeling*” kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft, te weten “*een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten*” (Parl.St. Kamer 2005-06, DOC 51 2476/001, 92).

Artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terugdrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, onder Afdeling II “Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen” voorziet in zijn eerste lid het volgende:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

Thans staat niet ter betwisting dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2025 niet langer is opgeschort nu het verzoek om internationale bescherming van verzoeker definitief is afgewezen bij arrest van de Raad van 3 februari 2026 met nr. 340 477.

Verwerende partij doet niet meer dan verzoeker hierop te wijzen. Deze inlichting of mededeling kan op zichzelf niet worden beschouwd als een aanvechtbare rechtshandeling die op zich enig gevolg teweegbrengt voor verzoeker. Immers is het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2025 reeds van rechtswege opnieuw uitvoerbaar doordat de periodes waarin overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet in een automatische opschorting van de uitvoerbaarheid is voorzien, ten einde zijn gekomen. Het gaat m.a.w. enkel om een inlichting of mededeling omtrent de wettelijk voorziene uitvoerbaarheid van een eerdere administratieve rechtshandeling, niet om een handeling die op zichzelf gevolgen creëert of belet.

In dit verband kan nog worden gewezen op het arrest van 15 juni 2016 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten “*de verwezenlijking van de met (de Terugkeerrichtlijn) nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, (niet) in gevaar (mogen) brengen*” en dat aan de verplichting die hun bij artikel 8 van die richtlijn is opgelegd om in de daarin genoemde gevallen zo spoedig mogelijk tot verwijdering over te gaan, “*niet (zou) zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een (terugkeer)procedure (...) niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg*” (HvJ, grote kamer, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punten 75- 76).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat hij het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel teneinde de effectieve uitvoering van de beslissing te verzekeren. Aldus heeft hij de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting over de principes van de door hem geschonden geachte bepaling past verzoeker deze als volgt toe op zijn situatie:

“In casu kan worden aangevoerd dat tussen verzoeker en zijn kinderen sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM nu zij gezamenlijk de kernfamilie uitmaken die volgens het EHRM de door artikel 8 EVRM geboden bescherming geniet. Er zijn bewijzen om een familieleven in de zin van artikel 8 van de conventie aan te tonen. Minstens is er voldoende begin van bewijs.

Het is essentieel om te erkennen dat een afwezigheid van verzoeker uit het leven van zijn kinderen niet alleen de familiebanden zal verzwakken, maar ook aanzienlijke negatieve gevolgen zal hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van deze kinderen. De impact van een lange dan wel definitieve scheiding moet zorgvuldig worden gewogen tegen de redenen voor het vasthouden aan de bestreden beslissing, vooral gezien het feit dat het belang van het kind als primair moet worden beschouwd in overeenstemming met de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Uit het dossier blijkt dat de verwerende partij voorafgaand aan het nemen van het betwiste besluit op de hoogte was van het bestaan van deze kinderen.

Dit blijkt uit verschillende gehoorverslagen waar verzoeker dit steeds herhaalt:

- formulier horen de dato 19 juli 2025 – vraag nummer 8 en antwoord (stuk 2a)
- formulier horen de dato 30 september 2025 - vraag nummer 8 en antwoord (stuk 2b)
- vragenlijst om gehoord te worden de dato 15 oktober 2025 – antwoord pagina 5 (stuk 2c)
- vragenlijst CGVS de dato 11 december 2025 (stuk 2d) waaruit ook blijkt dat verzoeker analfabeet is en per definitie kwetsbaar en onwetend wanneer het op het voeren van (complexe) administratieve procedures aankomt (erkenning kinderen in afwezigheid van de moeder)
- weigeringsbeslissing CGVS de dato 15 januari 2026 (stuk 2 e)

Verzoeker heeft ook te kennen gegeven dat hij de erkenningsprocedure voor zijn kinderen wenst op te starten (stuk 3) en praat in detentie ook over deze kinderen tegen de sociaal assistent (stuk 4).

Mevrouw B. (...) heeft bovendien verklaard dat verzoeker de vader is van beide kinderen (stuk 5).

Er zijn tot slot een hele reeks foto's die wijzen op een beschermenswaardig familieleven tussen verzoeker en zijn kinderen (stuk 7).

De verwerende partij heeft, ondanks het aanwezig zijn van pertinente elementen, nagelaten om (i) na te gaan of er een werkelijk familieleven bestaat tussen verzoeker en zijn kinderen, (ii) een belangenafweging van de in het geding zijnde belangen uit te voeren, en (iii) voldoende zwaarwichtigheid toe te kennen aan het belang van de kinderen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan derhalve worden vastgesteld, aangezien een onvoldoende onderzoek voorligt met betrekking tot essentiële elementen en bijgevolg van het bestaan van een beschermwaardig familieleven in het licht van artikel 8 EVRM.”

Bij het verzoekschrift worden gehoorverslagen (stuk 2a-2e), e-mails aan de raadsman van verzoeker (stukken 3 en 4), een verklaring van A. B. (stuk 5), een psychologisch attest (stuk 6) en verschillende foto's (stuk 7) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.3. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

In casu voert verzoeker aan dat er tussen hem en zijn kinderen sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zijn afwezigheid uit het leven van zijn kinderen zal volgens hem niet alleen de familiebanden verzwakken, maar ook aanzienlijke negatieve gevolgen hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van deze kinderen.

De Raad wijst erop dat het niet noodzakelijk is dat de kinderen binnen een huwelijk of een andere samenlevingsvorm zijn geboren, aangezien vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, § 21). Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren, zoals de erkenning van een kind, de bijdragen voor de zorg en opvoeding van het kind, en de kwaliteit en regelmatigheid van het contact (*'Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties'*, EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30).

Te dezen kan er op het eerste gezicht geen voldoende graad van 'gezinsleven' worden vastgesteld tussen verzoeker en de kinderen waarvan hij beweert de vader te zijn opdat dit gezinsleven valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont immers niet aan dat hij met de kinderen samenwoont, dat hij deze heeft erkend, dat hij bijdraagt voor de zorg en de opvoeding van de kinderen en dat hij op regelmatige basis contact heeft met de kinderen (dit kan immers niet blijken uit de door hem bij het verzoekschrift gevoegde foto's (stukkenbundel verzoeker, stuk 7). Verzoeker toont dan ook het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met de kinderen waarvan hij beweert de vader te zijn niet aan.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten, zodat de bestreden beslissing, die dus geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf, niet kan worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen. In dit geval moet er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM

28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, nr. 9532/81, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, blijkt uit de volgende vaststellingen en overwegingen dat in de bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging werd uitgevoerd waarbij tevens rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen:

"Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.

Het louter feit dat mevrouw en de kinderen eventueel niet zou kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als zijn eventuele partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen.

Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Bovendien kan het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

*Tenslotte, wat betreft het belang het effect van zijn verwijdering op zijn eventuele minderjarig kinderen, stellen we vast dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).*

Een verwijdering van betrokkene zal een impact hebben op zijn eventuele minderjarige kinderen. We stellen vast dat betrokkene er niet in slaagt aan te tonen dat er een band werd opgebouwd met eventuele kinderen, en hoe sterk die dan zou zijn.

Wat er ook van zij, de eventuele opgebouwde band kan bij een verwijdering onderhouden worden dankzij moderne communicatiemiddelen. Eventuele ontmoetingen kunnen bovendien ook in Marokko worden gehouden. Een verwijdering van betrokkene sluit in se niet uit dat contacten kunnen worden onderhouden, zelfs indien deze minder frequent zouden zijn en een impact zouden hebben op het kind.

Betrokkene kan bovendien zijn kinderen financieel en op andere wijzen ondersteunen vanuit zijn thuisland.

Het feit dat een verwijdering van betrokkene een impact zal hebben op zijn kinderen werd derhalve meegenomen in deze beslissing: rekening houdend met de frequentie van de contacten, de mogelijkheden tot alternatieve contacten vanuit Marokko, de mogelijkheid om ondersteuning te krijgen van vanuit Marokko, en dit in balans gebracht met het inbreuken tegen de openbare orde die betrokkene blijft plegen, kunnen we besluiten dat een bescherming van de maatschappij tegen het gevaar dat betrokkene vormt, superieur is aan de eventuele geldende privébelangen.

Gezien de bovenstaande elementen, kan niet worden aangevoerd dat op de Staat een positieve verplichting zou rusten om de betrokkene toe te staan op het grondgebied te blijven om hem in staat te stellen zijn recht op een privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen."

Door in zijn verzoekschrift er louter op te wijzen dat er tussen hem en zijn kinderen sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, te stellen dat verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het bestaan van deze kinderen, aan te geven dat hij de erkenningsprocedure voor zijn kinderen wenst op te starten en louter te beweren dat zijn afwezigheid uit het leven van de kinderen de familiebanden zal verzwakken en aanzienlijke negatieve gevolgen zal hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van deze kinderen, zonder deze bewering *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, toont verzoeker de onwettigheid, de feitelijke onjuistheid of de onredelijkheid van deze motieven niet aan.

De summier beschouwingen van verzoeker geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij enig relevant gegeven niet bij haar besluitvorming heeft betrokken of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.

3.2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN